

λὴν αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, ὥς ὅρις, καὶ νὰ φαίνεται μακρόθεν ὡς συνδεδεμένα θαρέλια. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔκαθαρίζαμεν τὰ ὄντα, αἵνα ἤδη διατηροῦνται καθαρῶτα, εἶναι πορώδη καὶ μελαγχρινὰ τὸ χροῖμα — Εἰς ῥακὴν ἐφόλαξεν τὴν καρδίαν καὶ τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὄψεως τούτου. Ἡ κεφαλὴ, εἰ καὶ τοθειμένη εἰς ψυχρὸν μέρος, ἤρχισεν μολοντοῦτο νὰ θλάπτεται· ἀλλ' εἵμαι ἤδη πλησίον πολὺ τῆς ξηρᾶς, καὶ θέλω ὑπομείνῃ τὴν δυσωδίαν, ἣν προσενεῖ, διὰ νὰ τὴν διατηρήσω.

MANIAI MEGALON ANAPRON.

— ο —

Ὅς πρὸς τὰς προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας, ἀξιωμαγόμενοι μάλιστα εἶναι οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὴν ἐκπτώσιν των. Καὶ αὐτοὺς, πολλὰ συμβάνια τοῦ κοινοῦ βίου ἐνέβαινον κακῶς οἰωνούς. Αἱ προλήψεις αὗται μεταβάται καὶ εἰς τοὺς Γραικερῶμαίους, σῶζονται αἱ πλεῖσται καὶ μέχρι τῆς σήμερον παρ' ἡμῖν, ὡς αἱ ἀποφράδες ἡμέραι κλπ.. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ἀποφράδα τὴν τρίτην, οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν παρασκευὴν, οἱ Ῥῶσοι τὴν δευτέραν, ἄλλοι τὴν τετάρτην, καὶ ἄλλοι ἄλλην, ὥστε καμμία σχεδὸν ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος δὲν εἶναι χρηστὴ.

Εἶπομεν δὲ οἱ πολλοὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν εἶχον παραδόξους ἀνυπαμίας. Ὁ αὐτοκράτωρ Οὐσπασιανὸς ἦτον εἰς ἄκρον φυλάργυρος. Ὁ ἱπποκόμος αὐτοῦ ὑπεσχέθη ποτὲ νὰ οἰκονομήτῃ μακρὰν συνδιάλειξιν μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τινὰ πολίτην, ἐπὶ χρηματικῇ ἀμοιβῇ. Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλ' ὅταν ὁ Οὐσπασιανὸς ἐπληροφορήθη τὸ πόσον κέρδος ὠρελήθη ὁ ἱπποκόμος του, δὲν ἤτχυνθη νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτοῦ τὴν ληφθεῖσαν ποσότητα!

Καὶ ὁ Κάτωρ, αὐτὸς ὁ ἀνεπιληπτός Κάτωρ, ὁ Κηνωρῶν ἐπικληθεὶς, ἐξήτει κατὰ τὸν Πλούταρχον, τὴν τοκογλυφίαν, εἰσπράττων τόκον ἐπὶ τόκῳ εἰς τὸ τῶν δούλων καὶ τῶν πλοίων ἐμπόριόν του. Λέγουσιν ἐπίσης, ὅτι καὶ ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Λουδοβίκος ὁ Φίλιππος ἦτον εἰς ἄκρον φειδωλὸς καὶ οἰκονόμος.

Ἡμέρα τι, ἐνῷ αἱ βασιλόπαιδες ἔκαμον τὸ μάθημα τῆς ζωγραφικῆς μετὰ τοῦ διδασκάλου των, εἰσέρχεται ὁ πατήρ. Γενομένου δὲ λόγου, φυσικῶς, περὶ ζωγραφικῆς, ὁ Φίλιππος ἤξiou ὅτι οὐδεμιᾶ τῶν εἰκόνων του τὸν ὁμοιάξῃ καὶ ἐκβάλλων τοῦ κόλπου του ἐν πεντόφραγκον, καὶ ῥίπτων αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης. — Ἰβὺ, λέγει, ἡ μόνη εἰκὼν, ἥτις ἀληθῶς με δμοιάζει.

Ἐνῷ δὲ αἱ ἡγεμονίδες ἐξέταζον τὸ νόμισμα, θαυμάζουσαι διὰ τὴν ὁμοιότητα, κλητὴρ τις εἰσέρχεται αἰφνης καὶ ἀναγγέλλει τῷ βασιλεῖ, ὅτι συνῆλθε τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, καὶ περιμένεται ἡ Α. Μ.

Ἀπῆλθεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ τὰ κοράσια ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζωσιν ἀναμεταξύ των καὶ νὰ χαμογελῶσι καὶ νὰ κυττάζωνται, ἥ δὲ πονηρότερα, ἡ νεωτέρα βεβαίως, εἰδειν εἰς ὅλας τὰς ἀργυρεὺς νόμισμα.

Ἀλλὰ μόλις παρῆλθον δέκα λεπτά καὶ ἐπανερχεται ὁ βασιλεὺς.

— Ἰδοὺ ὑπουργικὸν συμβούλιον, τὸ ὅποιον δὲν διήρκατε πολὺ, εἶπεν ἡ μίξ. — Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη.

— Εἶναι τόσῳ πλέον εὐχάριστον τοῦτο, ὅτῳ συμβαίνει σπανιώτερον, ἡμέρα ἢ ἡμέρα. — Ὁ βασιλεὺς ἐθεώρησε τὴν λαλοῦσαν.

— Δὲν ἐτελειώσεν εἰτέτι τὸ συμβούλιον, ἀπήντησε διευθυνόμενος βραδέως πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ὁμοίει τώρα ὁ πρωθυπουργὸς καὶ δὲν θὰ τελειώσῃ τόσον γρήγορα.

Καὶ ἐνῷ ἐπάτει ἤδη τὸ κοιῶριον τῆς θύρας, ἔστη αἰφνης καὶ ἐπιστρέφων μετὰ προσποιημένης δῆθεν ζωηρότητος.

— Ἀλήθεια! προσθέτει ἀποτεινόμενος εἰς τὰς θυγατέρας του, νὰ μὴν ἰλησμήνησα ἔδω τὸ πεντόφραγκον, τὸ ὅποιον σὰς εἰδείκνυα πρὸ ὀλίγου.

Ἰλαρὸς καὶ παρατεταμένος γέλως ὑπεδέχθη τὴν ἐρώτησιν ταύτην, καὶ ἐν τῶν κορασιῶν τῷ ἔτινι μακρόθεν τὸ ἀργύριον. Ὁ βασιλεὺς ἐλαβε ζωηρῶς τὸ νόμισμα, τὸ ἐβύθισεν εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἔσπευτε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, ἐνῷ τῶν θυγατέρων του ὁ χαμόγελος διήρκει. . .

Πλὴν καὶ ὁ οἶος ἐκυρίευσε πολλοὺς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ὁ Σύλλας λέγεται, ὅτι ἀπέθανε πνιγὴς εἰς τὴν τράπεζαν, ἀπὸ τὸν πολὺν οἶνον, ὅσον ἔπιεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του. Γκωστόν, ὅτι καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου τὸ μόνον ἐλαττωμα, τὸ ὅποιον ἠελύρωσε καὶ τὴν δόξαν του, ἦτον ἡ οἰνοποσία. Ὁ Μάρκος Ἀντώνιος μεθύων καὶ ἐργιάζων, διέταττε τὸν φόρον τῶν ἐπισημοτέρων πολιτῶν τῆς Ῥώμης. Ὁ Πλάτων συνέγραφε τότε μόνον, ὅταν ἔθυσεν μικροὶ τῷ Βάκχῳ, ὁ δὲ Ἀλκαῖος μόνον ὁσάκις ἦτο στουπὶ, καὶ αὐτὴν κοινὴν ἐκφρασιν, ἔγραφε καλοὺς στιχοὺς.

Ἡ ἰδέα δὲ ὅτι ὁ οἶος φέρει τὴν ἐμπνευσιν, ἄλλοτε ἐπεκράτει τοσοῦτον, ὥστε οὐδεμίαν εἶχον ὑπόληψιν περὶ ποιητοῦ ὑδροπότου, καὶ ἔλεγον παροιμιωδῶς,

« Non est dithyrambus, si aquam bibat, »

Ὁ πίνων ὕδωρ οὐ δύναται ποιῆσαι διθύραμβον.

Οἱ φιλοτίμοι γωνρίζουσι τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον τύραννον τῆς Ῥωσσίας, *Иванъ τὸν Γρόζνοϊ* (τὸν τρομερόν.)

Ὁ μελομανὴς τύραννος οὗτος τίποτε ἐκτὸς τῆς μουσικῆς δὲν ἠγάπα εἰς τὸν κόσμον. Ὅσάκις παρευρίσκετο εἰς τὴν λειτουργίαν, ὅπου τοσοῦτον ἐναρμόνιος καὶ σοβαρὴ ἡ Ῥωστικὴ ψαλμωδία, ἐνθουσιῶν, ἐλάμβανε ῥόπαλόν τι καὶ ἐκτύπα τὸν χρόνον κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν δυστυχῶν αὐλικῶν του. Ὁ ἄξιος τοιοῦτου πατρὸς υἱὸς αὐτοῦ Φῆδωρ ἐδαπάνησε τὸν πλεῖστον τῆς βασιλείας του χρόνον, σημαίνων τοὺς κώδωνας.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΙ ΧΗΝΕΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ὁ Φίλιππος Βαλδούκιος ἦτο εἰς τῶν ποτῶν εἰς τὴν ὠραίαν Φλωρεντίαν ἀναδειχθέντων διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς περὶ τὰ πολιτικὰ εὐφυίας των. Εἶχε σύζυγον ἣν ἐμπαθέστατα ἠγάπα· ἀλλ' ὁ θάνατος ὁ μηδενὸς